

Arrest

nr. 100 368 van 2 april 2013
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 december 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 30 november 2012 een zevende asielaanvraag in.

Op 3 december 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de redengeving luidt:

“Overwegende dat betrokkene op 17.04.2008 een eerste asielaanvraag indiende die op 04.06.2008 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd afgesloten met een beslissing 'weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (26quater)'; betrokkene op 25.09.2009 een tweede asielaanvraag indiende die op 13.07.2010 door DVZ werd afgesloten met een beslissing 'weigering van

verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (26quater)'; betrokkene op^A03.02.2011 een derde asielaanvraag indiende die op 20.04.2011 door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) werd afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming'; betrokkene op 08.07.2011 een vierde asielaanvraag indiende die op 03.08.2011 door de DVZ werd afgesloten met een beslissing 'afstand van zijn asielaanvraag'; betrokkene op 17.08.2011 een vijfde asielaanvraag indiende die op 31.08.2011 door de DVZ werd afgesloten met een beslissing 'weigering van in overweging name van een asielaanvraag'; betrokkene op 06.01.2012 een zesde asielaanvraag indiende die op 02.02.2012 door de DVZ werd afgesloten met een beslissing 'weigering van in overweging name van een asielaanvraag'; betrokkene op 30.11.2012 een zevende asielaanvraag indiende; betrokkene verklaart dat haar man midden september zou vertrokken zijn; betrokkene zou aan haar advocaat gevraagd hebben om te scheiden, maar omdat het te moeilijk was zou ze er van af hebben gezien; op 16.11.2012 zou haar man naar huis teruggekeerd zijn; betrokkene geen enkel begin van bewijs aanbrengt om haar beweringen te staven; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 13.07.2010, 31.08.2011 en 02.02.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging verleend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna : het EVRM), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de vreemdelingenwet), alsook van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en "beginnselen behoorlijk bestuur".

Het middel wordt als volgt uitgewerkt:

"De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegte van recht dit niet gebeurd is in casu.

In casu is dit niet gebeurd.

Dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat verzoekster "geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige

aanwijzingen bestaan van en gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”.

Dat integendeel de vorige asielaanvraag van verzoekster werd beëindigd met beslissing dd. 20.02.2012.

Dat verzoekster volgende zaken heeft ingeroepen daterend van na deze datum:

Dat haar man is teruggekeerd naar Tsjetjenië in september 2012 op verzoek van een aantal oude vrienden, doch door hen in elkaar geslagen werd en in zijn been geschoten werd.

Dat hij nadien drie dagen in het ziekenhuis heeft verbleven, doch uiteindelijk gevluht is.

Dat hij na zijn verblijf in het ziekenhuis tot aan zijn vertrek terug naar België in november 2012 bij zijn oom ondergedoken heeft geleefd.

Dat verzoeker een operatie diende te ondergaan waarbij de littekens en de kogelwonden duidelijk zichtbaar zijn.

Dat deze verwondingen uiteraard niet zomaar gekomen zijn, en het objectief vaststelbaar is dat deze werden veroorzaakt door een kogel die door het been van verzoeker is gegaan.

Dat de visu vaststelbaar is dat er tot 30 hechtingen nodig waren teneinde de door de schotwonde veroorzaakte schade te herstellen. Dat door dit nieuw gegeven kan aangetoond worden dat de eerdere asielaanvraag van verzoekster ten onrechte is afgewezen geworden en zij samen met haar echtgenoot onmogelijk kan terugkeren naar haar geboorteland.

Dat deze verwonding wel degelijk een nieuw licht werpen op de zaak en als nieuwe element is te weerhouden.

Dat verzoekster en haar gezin bijgevolg onmogelijk nog kunnen terugkeren naar hun geboorteland aangezien zij onmiddellijk zullen gearresteerd worden.

Gelet op hetgeen voorafgaat is het duidelijk dat verwerende partij niet zomaar kan oordelen dat er, wat verzoekster betreft, “geen ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.”.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, artikel 48/3 en 48/4 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de beginselen van behoorlijk bestuur door ~ het feit dat eigenlijk enkel wordt verwezen naar vorige beslissingen en voor het overige zomaar gratis wordt gesteld dat de nieuwe naar voorgebrachte gegevens geen onderzoek ten gronde zouden verantwoorden.

Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar afwijst zonder enig grondig onderzoek als er ernstige nieuwe elementen worden naar voorgebracht.

Dit geldt des te meer gezien het feit dat verzoekster tal van bijkomende stukken voorlegt, dewelke dateren van na de afsluiting van de vorige asielaanvraag.”

3.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Vooreerst laat de verwerende partij gelden dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet niet van toepassing zijn, nu de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet geoordeeld heeft de tweede asielaanvraag van verzoekster niet in overweging te nemen.

“De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de eemachtiede van de minister zelf niet kan naman o f er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aangezien hii hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen(RvV nr. 30 433 van 18 augustus 2009).

De verwerende partij laat verder gelden dat uit de motieven vermeld in de in casu bestreden beslissing, alsook uit de stukken van het administratief dossier, afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke

Integratie geheel terecht heeft beslist om de zevende asielaanvraag van verzoekster niet in overweging te nemen.

De gemachtigde van de staatssecretaris handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid, en conform de ter zake relevante rechtsregels, het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet inclus.

Verzoekster uit allerlei theoretische beschouwingen aangaande haar echtgenoot, doch kan deze niet bewijzen,

Zoals hierboven reeds aangegeven, wordt de tweede of latere asielaanvraag van een vreemdeling niet inhoudelijk door de gemachtigde van de staatssecretaris onderzocht, doch beperkt de bevoegdheid van de gemachtigde zich ertoe na te gaan of door de vreemdeling nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, worden aangevoerd.

Immers voorziet het art. 51/8 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen "op nieuwe elementen, welke bedekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen", alsook dat "de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend [...] en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in art. 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4".

Door verzoekster werden, zoals blijkt uit de in casu bestreden beslissing, evenwel geen nieuwe gegevens in de zin van het voormelde artikel naar voor gebracht dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Terwijl, zoals ook tot uiting komt in de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing, de gemachtigde van de staatssecretaris daarbij wel degelijk zorgvuldig en grondig te werk is gegaan.

Verzoekster poogt in haar verzoekschrift voor te houden dat zij wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht bij haar zevende asielaanvraag, doch kan hierbij niet gevolgd worden.

Met verwijzing naar de stukken van het administratief dossier, laat de verwerende partij gelden dat verzoekster bij haar zevende asielaanvraag geen nieuwe stukken heeft voorgebracht, doch enkel verwezen heeft naar de stukken die haar man heeft voorgelegd.

Dienomtrent wordt in de bestreden beslissing geheel terecht het volgende gesteld:

"Overwegende dat betrokkene op 17.04.2008 een eerste asielaanvraag indiende die op 04.06.2008 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd afgesloten met een beslissing 'weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (26quater)'; betrokkene op 25.09.2009 een tweede asielaanvraag indiende die op 13.07.2010 door DVZ werd afgesloten met een beslissing *weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (26quater)'; betrokkene op 03.02.2011 een derde asielaanvraag indiende die op door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) werd afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming'; betrokkene op 06.07.2011 een vierde asielaanvraag indiende die op door de DVZ werd afgesloten met een beslissing 'afstand van zijn asielaanvraag'; betrokkene op 17.08.2011 een vijfde asielaanvraag indiende die op door de DVZ werd afgesloten met een beslissing *weigering van in overwegingname van een asielaanvraag'; betrokkene op 06.01.2012 een zesde asielaanvraag indiende die op 02.02.2012 door de DVZ werd afgesloten met een beslissing 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag'; betrokkene op 30.11.2012 een zevende asielaanvraag indiende; betrokkene verklaart dat haar man midden september zou vertrokken zijn; betrokkene zou aan haar advocaat gevraagd hebben om te scheiden, maar omdat het te moeilijk was zou ze er van af hebben gezien; op 16.11.2012 zou haar man naar huis teruggekeerd zijn; betrokkene geen enkel begin van bewijs aanbrengt om haar beweringen te staven; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen." (...).

Terwijl in zoverre door de echtgenoot van verzoekster stukken werden voorgelegd, verwerende partij verwijst naar de beslissing die te zijnen opzichte genomen werd (doch niet het voorwerp uitmaakt van deze procedure).

Verwerende partij merkt op dat in de t.a.v. verzoekster genomen beslissing niets wordt gemotiveerd inzake geloofwaardige verklaringen, zodat haar beschouwingen dienomtrent niet relevant zijn.

In casu kan slechts worden vastgesteld dat de vage en ongestaafde beschouwingen omtrent de vermeende terugkeer van haar echtgenoot van verzoekster niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing, daar door verzoekster op geen enkele manier wordt aangetoond dat is voldaan aan voormelde voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.

Met verwijzing naar deze wettelijke bepaling en met de duidelijke motivering dat verzoekster "geen nieuwe gegevens naar voren brengt (...)" werd de beslissing ten genoegen van recht met motieven omkleed, dit inachtgenomen de toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verzoeksters beschouwingen in haar inleidend verzoekschrift missen dan ook elke juridische grondslag, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie werd terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, beslist om verzoekster haar zevende asielaanvraag niet in overweging te nemen.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Zoals ook tot uiting komt in de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing, is de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van zijn beslissing zorgvuldig en grondig te werk is gegaan, en werd de beslissing ten genoegen van recht gemotiveerd met draagkrachtige motieven.

Terwijl verzoekster volstrekt in gebreke blijft uiteen te zetten waarom de artikelen 3 en 5 EVRM zouden worden geschonden.

De uiteenzetting van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij dan ook de mening toegedaan dat het eerste middel van verzoekster niet kan worden aangenomen."

3.1.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar loze niet door enig begin van bewijs ondersteunde verklaring betreffende de terugkeer van haar man naar Tsjetsjenië voorbijgaat aan het feit dat de bestreden beslissing een weigering tot in overwegingname van een nieuwe asielaanvraag betreft, waarbij de bevoegdheid van de staatssecretaris in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet beperkt is tot het nagaan of de aanvrager nieuwe gegevens heeft aangebracht in vergelijking met een eerdere asielaanvraag. In concreto stelt de bestreden beslissing hieromtrent dat de verzoekende partij geen enkel begin van bewijs aanbrengt betreffende de terugkeer van haar man naar het herkomstland, diens verblijf aldaar tot november 2012, diens verblijf in het ziekenhuis en de voorgehouden opgelopen verwonding van hem. De gemachtigde van de staatssecretaris doet in de bestreden beslissing dan ook geen uitspraak over het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij en mag dit overigens ook niet doen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient dan ook te worden onderzocht in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen".

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of

situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
 - betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
 - relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
- Deze drie voorwaarden moeten cumulatief vervuld zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de verweerder beperkt zich te dezen tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing is ingegaan op de elementen die de verzoekende partij bij haar zesde asielaanvraag als nieuwe elementen heeft aangebracht, maar dat hij besluit dat *“betrokkene geen enkel begin van bewijs aanbrengt om haar beweringen te staven; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.”*

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in het kader van haar zesde asielaanvraag de volgende verklaringen heeft afgelegd:

“Midden september had ik ruzie met mijn man. Hij vertrok. Ik kon het financieel niet aan. Eind september vroeg ik aan mijn advocaat om onze dossiers te laten scheiden. Gedurende twee maanden woonde ik alleen met de kinderen. De advocaat beloofde de dossiers uit elkaar te halen en dat ik een opvangcentrum zou krijgen of sociale steun te krijgen. Ik probeerde de scheiding aan te vragen, maar het was een omslachtige reeks van administratieve stappen, het was te moeilijk en ik gaf de hoop op. Voor zover hij mij vertelde vertrok mijn man naar Polen en Tsjetsjenië, hij is terug sinds 16/11/12”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij betreffende deze verklaringen niet het minste bewijsstuk aanbracht.

De bestreden beslissing stelt dan ook op kennelijk redelijke wijze dat de verzoekende partij haar beweringen niet staft zodat niet kan aangenomen worden dat er nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet worden aangebracht. Dit is kennelijk redelijk nu van de verzoekende partij mag worden verwacht dat zij bewijzen van haar asielrelaas bijbrengt, de hospitalisatie van haar man en diens kwetsuren en diens verblijf in Tsjetsjenië te meer deze aanvraag haar zevende asielaanvraag betreft en zij diende te weten dat haar beweringen met een begin van bewijs moeten worden gestaafd.

De verzoekende partij toont op geen enkele manier aan dat de verwerende partij haar verklaringen en stukken op kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld. Zij beperkt zich daarentegen tot de loze bewering van de ervaringen en kwetsuren die haar man zou hebben opgedaan tijdens diens ongestaafd verblijf in Tsjetsjenië tot november 2012 zonder dit aan te tonen, ook niet ter gelegenheid van het indienen van haar beroep, in tegenstelling tot wat het verzoekschrift suggereert.

De Raad wijst er op dat de bewijslast ter zake bij de verzoekende partij zelf ligt (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). De gemachtigde van de staatssecretaris heeft niet de verplichting om in de plaats van de verzoekende partij de nodige bewijsstukken te verzamelen die een eventueel nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet zouden kunnen uitmaken.

De verwerende partij kon derhalve naar recht en redelijkheid besluiten dat de verzoekende partij geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangehaald. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven zodat de materiële motiveringsplicht niet is geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Gelet op hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij met haar ongestaafd betoog geen schending aantoonde van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, dient er op gewezen te worden dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd. Met haar niet gestaafd betoog omtrent de terugkeer naar het herkomstland en de aldaar opgedane ervaringen maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing een schending zou inhouden van de artikelen 3 en 5 van het EVRM.

De Raad wijst er tenslotte op dat het verzoekschrift luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting moet bevatten van de feiten en middelen die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Waar verzoekster de schending aanvoert van de "*beginselen behoorlijk bestuur*", laat zij na een duidelijke omschrijving te geven van het precieze beginsel dat zij geschonden acht. Het middel is niet ontvankelijk in de mate dat de schending wordt aangevoerd van de "*beginselen behoorlijk bestuur*".

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, alsook van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het fair play-beginsel.

Het middel wordt als volgt toegelicht :

"De asielinstanties dienen thans niet enkel onderzoeken of een vreemdelingen de vluchtelingenstatus in de zin van de Conventie van Genève kan verwerven, doch tevens, doch tevens, in tweede instantie, of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Telkens er een asielaanvraag ingediend wordt, dient telkens ook geoordeeld te worden of al dan niet een beroep kan gedaan worden op de subsidiaire beschermingsstatus.

In casu wordt geenszins gemotiveerd waarom verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden. Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor Tjetjeense vluchtelingen, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet.

Minstens is het zo dat deze situatie in Tsjetjenië diende beoordeeld te worden voorafgaand aan het nemen van de beslissing tot weigering tot in overwegingname van de nieuwe asielaanvraag, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekster naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Hierbij dient nog opgemerkt verwerende partij in het verleden herhaaldelijk reeds erkend heeft dat er wel degelijk sprake kan zijn in het geval van vluchtelingen van Ingoetsetië, om tot de toekenning over te gaan van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die om subsidiaire bescherming zoekt is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonbaar dat zij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen. Bijgevolg, zelfs indien de asielaanvraag niet zou dienen te worden onderzocht, dan nog kwam verzoekster in aanmerking voor subsidiaire bescherming.

Door bovendien zomaar zonder enig onderzoek de aanvraag van verzoekster te gaan afwijzen, worden de beginselen van behoorlijk bestuur ten zeerste geschaad aangezien door verzoekster thans nooit in een uitgebreid interview haar argumentatie kan naar voren worden gebracht.

3.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Ter ondersteuning stelt verzoekster dat niet wordt gemotiveerd waarom haar de status van subsidiaire bescherming niet wordt toegekend.

In zoverre verzoekster meent te kunnen genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, dient zij vanzelfsprekend concrete elementen aan te brengen die aanleiding kunnen geven tot de toekenning van deze subsidiaire beschermingsstatus, met name elementen waaruit blijkt dat h- zij een persoonlijk en reëel risico op ernstige schade loopt bij een eventuele terugkeer (zie art. 48/4 van de vreemdelingenwet).

Immers wordt in art. 48/4 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 de subsidiaire bescherming als volgt gedefinieerd:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling; die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter. en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoekster in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict ”

Verzoekster heeft haai’ asielaanvraag evenwel niet gebaseerd op concrete elementen die aanleiding kunnen geven tot subsidiaire bescherming, zoals ook wordt uiteengezet in de bestreden beslissing dd. 03.12.2012.

De verwerende partij herhaalt dat het niet tot de bevoegdheid behoort van de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie om na te gaan of verzoekster in aanmerking komt voor het toekennen van de status van subsidiaire bescherming.

‘De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet, In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

(RvV nr. 30 433 van 18 augustus 2009)
Het tweede middel mist feitelijke en juridische grondslag."

3.2.3 Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, met name de voorwaarden waaraan een asielzoeker moet voldoen om aanspraak te maken op de vluchtelingenstatus respectievelijk de subsidiaire beschermingsstatus, volstaat het te herhalen dat de bestreden beslissing een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}) is en dat deze beslissing werd genomen op grond van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. De verzoekende partij kan zich niet dienstig beroepen op het voormelde artikelen nu de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus tot de bevoegdheid behoort van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ingevolge een onderzoek ten gronde. *In casu* werd de asielaanvraag van de verzoekende partij niet in overweging werd genomen wegens gebrek aan nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet zodat een nieuw onderzoek naar de nood aan internationale bescherming zich niet opdringt.

De verzoekende partij kan zich *in casu* dan ook niet dienstig beroepen op een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

In zoverre de verzoekende partij een schending van de motiveringsplicht afleidt uit het feit dat de bestreden beslissing geen motivering bevat aangaande de reden waarom haar geen subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen worden verleend, dient opnieuw te worden vastgesteld dat de verzoekende partij volledig voorbijgaat aan de doelstelling van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Wanneer een verzoekende partij reeds eerder een beslissing heeft gekregen inzake een ingediende asielaanvraag, zal een nieuwe asielaanvraag slechts in overweging worden genomen en worden doorgestuurd naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zoverre er nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet werden aangebracht. Zoals reeds besproken bij het onderzoek van het eerste middel, komt het aan de verzoekende partij toe om de nieuwe gegevens aan te brengen, en draagt zij hiervoor de bewijslast. In casu blijkt uit de verklaringen van verzoekster inzake haar zesde asielaanvraag dat deze ongestaafd zijn terwijl een begin van bewijs redelijker wijze mag verwacht worden aangaande haar zevende asielrelaas. In die omstandigheden is de verwerende partij er niet toe gehouden de situatie van het herkomstland opnieuw te onderzoeken. Aangezien de bewijslast ter zake op haar rust, diende de verwerende partij niet uit eigen beweging te onderzoeken of er elementen zijn in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus die kunnen worden beschouwd als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij kan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij in het verleden herhaaldelijk de subsidiaire beschermingsstatus heeft verleend aan vluchtelingen uit Tsjetsjenië. Zoals reeds meerdere keren werd opgemerkt, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris immers niet de bevoegdheid om aan een vreemdeling de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De verzoekende partij beperkt zich dienaangaande tot een gratuite bewering.

Waar de verzoekende partij verwijst naar "*recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen*", is het de Raad geheel niet duidelijk waarop zij doelt. Bij het verzoekschrift worden geen rapporten gevoegd en de verzoekende partij verduidelijkt ook nergens over welke rapporten het zou gaan. Hoe dan ook blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster deze rapporten niet heeft voorgelegd aan de diensten van de verwerende partij. Er kan haar dan ook niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het niet in overweging nemen van de zevende asielaanvraag van de verzoekende partij.

Gelet op hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen schending van de motiveringsplicht aantoonst.

Evenmin wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond. De stellingname van de verzoekende partij laat immers niet toe te concluderen dat de verwerende partij enig dienstig gegeven niet in aanmerking genomen heeft. In dit verband kan verwezen worden naar de bespreking van het eerste middel

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van het fair play-beginsel stelt de Raad vast dat zij nalaat duidelijk te omschrijven op welke wijze dit beginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden, zodat wordt vastgesteld dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

“Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvrag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Tsjetjenië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waardoor verzoekster louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van haar asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, we! integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering. “.

3.3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Waar verzoekster een schending opwerpt van artikel 48/4 en de materiële motiveringsplicht, en daarmee grotendeels haar argumenten uit de vorige middelen herhaalt, verwijst de verwerende partij volledigheidshalve naar hetgeen reeds werd uiteengezet nopens de overige middelen van verzoekster.

Aangaande de voorgehouden schending van artikel 3 EVRM merkt de verwerende partij vooreerst op dat de bestreden beslissing verzoekster geenszins verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loont op folteringen, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993,1, 148).

Verder laat de verwerende partij gelden dat onder folteringen in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd 1994, 253, noot VANHEULE, D.),

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, “in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert

dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven”.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekster ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, zoals reeds bleek uit het diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag van verzoekster.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr.dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002,...)

Verzoekster is derhalve verkeerdelijk de mening. toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn.

In zoverre verzoekster zich beroept op een vermeende schending van art. 13 E.V.R.M., laat de verwerende partij gelden dat uit de rechtsleer blijkt dat art. 13 E.V.R.M. geen rechtstreekse werking heeft (cfr. J. VELU en R ERGEC, La Convention Européenne des droits de l'homme, Bruxelles 1990, p. 93.), en bovendien alleen maar kan geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag aangetoond wordt. In casu is de verwerende partij van oordeel dat verzoekster geenszins aantoont dat een ander artikel uit het zelfde verdrag werd geschonden, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van art. 13 E.V.R.M.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3.3. In het derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestrafingen.”

De Raad merkt op dat verzoekster, om de schending van artikel 3 van het EVRM dienstig te kunnen aanvoeren, dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid (wat dus in casu niet het geval is), een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Verzoekster moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Een loutere verklaring van de verzoekende partij volstaat in casu op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

Gelet op de beperkte bevoegdheid die de verwerende partij toekomt in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, diende zij in de gegeven omstandigheden bij gebreke aan een aannemelijk asielerelaas, dan ook niet zelf het initiatief te nemen om op zoek te gaan naar mogelijke toestanden van

willekeurig geweld in verzoekers land van herkomst. De vage verwijzing naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 doet hieraan geen afbreuk. Een schending van de motiveringsplicht ligt dan ook niet voor.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij bijgevolg niet aannemelijk dat zij in haar land van herkomst een reëel gevaar loopt te worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient erop gewezen dat deze bepaling stelt dat eenieder wiens rechten, welke in het Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, recht heeft op een daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie. Deze bepaling heeft geen onafhankelijk bestaan, maar kan slechts worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr. 153 232). Aangezien blijkt dat de schending van artikel 3 van het EVRM door de Raad niet kan worden weerhouden, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM *in casu* van toepassing is en desgevallend geschonden wordt (RvS 28 februari 2005, nr. 141 340).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op de analyse van de voorgaande middelen blijkt dat verzoekster met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Voor de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringplicht en de aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste en het tweede middel.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN